

DÉLMAGYARORSZÁG

Szerkesztőség Kárász-utca 9.

Nappali-telefon: 305.

Éjjeli-telefon: 10-83.

Előfizetési ár Szegeden

egész évre . K 24.— félévre . . . K 12.—

negyedévre K 6.— egyhónapra K 2.—

Egyes szám ára 10 fillér.

Előfizetési ár vidéken

egész évre . K 28.— félévre . . . K 14.—

negyedévre K 7.— egyhónapra K 2-40

Egyes szám ára 10 fillér.

Kiadóhivatal Kárász-utca 9

Kiadóhivatali-telefon: 305.

Kiadó telefonja: 81.

Szeged, 1913.

II. évfolyam 6. szám.

Csütörtök, január 9.

Háboruskodás Szegeden.

Mai napig sem látja tisztán a nyilvánosság, hogy mik annak az áldatlan háboruskodásnak okozói, amelyet a város polgármestere és egyik országgyűlési képviselője vívnak. A közönség csak annyit tud, hogy egy szép napon cikket jelentetett meg Gerliczy Ferenc báró, amelyben hadat üzent a szegedi közigazgatásnak és kárhoztatta azt a szellemet, amelyben Lázár polgármester a város ügyeit vezeti.

Lehet, sőt sokan mondják is, hogy ezt a harcot olyan emberek szítják, akik hasznát látják és akik sulytalanok lévén egy ilyen akció megindítására, Gerliczyt tolják előtérbe. Bizonyos, hogy a kinos diszszonenciát Gerliczy szólaltatta meg a város, sőt az egész ország számára, ami tőle annyival inkább végzetes ballépés volt, mert bármennyire is szívesen látjuk és kérjük a város fejlesztésére irányuló közigazgatási munkásságát, ő mégis első sorban politikai faktor. Nem lett volna szabad továbbá megfélekeznie arról, hogy olyan polgármesterrel áll szemben, aki nem érdemetlenül élvezi a kormány bizalmát és évtizedeken át hűséges harcosa volt annak az eszmeáramlatnak, amely két és fél éve fölülkerekedett és rendet teremtett a parlamentben. Igaz, hogy Gerliczy testőrségét javarészt függetlenségek alkották és hogy a munkapárttal ő a mai napig sem

keresett és talált közelebbi nexust, de mi legalább is különösnek találjuk, hogy például Gerliczy főemberei a közgyűlésben közvetlenül megválasztása után, a *kormány ellen* szavaztak és hogy ő most annak a polgármesternek munkássága ellen ágál, akit diszes pozíciójába a polgárság osztatlan bizalma helyezett és akit a főispáni teendők ellátásával a kormány kiérdemelt bizalma tisztelt meg.

Ismerjük és méltányoljuk azokat az érveket, amelyek a közéleti etikát helyezik annak a kívánságnak homlokterébe, hogy Szeged főispánt kapjon. Azt az álláspontot is ismerjük, amely a két munkakör összeférhetetlenségére hivatkozik. A jelen körülmények között egyiknek sincs akkora jelentősége, hogy Lázár provokálását indokolhatná. A közéleti etikáról hangoztatott *általánossággal szembe* Lázár azt a súlyos *konkrét* vádat szegezte, hogy a főispán kinevezésére irányuló akció mindig akkor kap újabb erőre, *amikor ő jogosulatlan magánérdekekkel szemben a közügyönt védelmezi. Mi mindenekelőtt ezt a kérdést szeretnénk tisztázva látni, mert ilyen vád a polgármesteri székből elhangozva nem hagyhatja érintetlenül azt, akihez címezve lett.* A mi véleményünk szerint a két munkakör nem zárja ki egymást annyira, mint ahogy föltűntetik, a szükséges ellenőrzést minden bizonnyal elvégzi a maga hatáskörében egyrészt a kormány,

másrészt a város. Egyébként is annak, hogy Szegedre mindez ideig nem neveztek ki főispánt, minden bizonnyal olyan tiszteletre méltó és indokolt okai vannak, a melyek előtt első sorban azoknak kell meghajolniuk, akik *a kormány iránt való bizalom alapján jutottak* a parlamentbe.

Nem terjeszkedhetünk ki ennek a cikknek keretében arra, hogy azonosítjuk-e magunkat azzal a kritikával, mellyel Gerliczy Lázár munkásságát illetve. A magunk véleményét elmondtuk és ez bizony alig találkozik a Gerliczyével. Ezért természetesen őt nem illethetné zokszó, amint sokkal kisebb taktikai hibát követett volna el akkor is, ha a közgyűlésen mondja el azokat, amiket cikkben megírt. Hogy Gerliczy nem tagja a törvényhatósági bizottságnak? Tagja lehetne. Miért nem gondoskodott róla ő és miért nem gondoskodtak róla azok, akik a hirlapi kámpány megindításánál mellette voltak? Bizonyára szívesen látná mindenki a város parlamentjében és senki se akadna, aki rossz néven venné tőle, ha a *konkrét* esetekkel kapcsolatban ott mondaná el véleményét.

Az országgyűlési képviselő politikai szerepre vállalkozik és küldetik és választó közönsége joggal várhatja el tőle, hogy első sorban ennek a hivatásának feleljen meg. Gerliczytól városfejlesztési téren is sokat várt a város, aminek oka minden bizonnyal, hogy kitűnő összeköttetései van-

Vérsugár.

Írta: Pierre Louys.

— A titkomat akarja tudni, kedves barátom? — mondta nekem komolyan. — Jól van. Elmondom magának, hogy miért nem akartam sohasem férjhez menni.

A maga őszinte kérdése rokonszenvesebb, mint a többiek diszkrét hallgatása. Az emberek tudják, hogy a családom vagyonos és ha egy gazdag fiatal leány nem megy férjhez, akkor azt mondják, hogy vagy gögös, vagy nagyratörő, vagy csunya, vagy erkölcstelen. Ezekből választhatnak azok is, akik az én életemet ítélik meg és szerencsém van, ha nem mondják rám mind a négyet.

Higgye el, nem a személyiük miatt utasítottam vissza a kérésemet, hanem a férfitől, legyen az férj vagy szerető, attól félttem és rettegtem. És ez a féltésem még most sem szűnt meg teljesen, pedig közeledek a negyvenedik évemhez. Nem, téved, ha azt képzelem, hogy az én történetem alapja egy boldogtalan szerelem. Nem szerettem soha senkit. Nagyon korán megöregedtem, egy holdvilágos estén, tizenhétéves koromban...

Hallgassa meg a történetemet.

Talán csodálkozni fog azon, hogy egy olyan gyakori, hétköznapi esemény annyira megzavarta a lelki egyensúlyomat. Olyan esetről van szó, amelyet csaknem mindennap olvashatni az újságokban. Hogy engem annyira megzavart az az esemény, annak a

magyarázata abban relik, hogy láttam, a saját szememmel láttam és hogy tőlem alig egy lépésnyi távolságban történt. Maga, akinek most el fogom beszélni, nem érezheti az ezredrészét sem annak, amit én éreztem akkor.

N... kisasszony a tenyerébe hajtotta a fejét és földre szegzett tekintettel mondta el történetét, anélkül, hogy csak egyszer is rám nézett volna.

— Huszonhárom évvel ezelőtt az anyám és én a Saint-Sulpice szomszédságában laktunk, egy régi házban. Egyszerű ház volt, udvar nélkül; az ablakaink mind az utcára nyitak. Olyan csendes utca volt, mint egy magányos erdei út.

Egy nyári éjszakán rettenetes meleg volt a szobámban és én képtelen voltam elaludni. Nem mertem kinyitni az ablakomat, félttem, hogy fölébresztem az anyámat. Sokáig hánykolódtam, de végre is a meleg elviselhetetlen volt. Csöndesen fölkeltem és papucsban, meg hálóingben lementem a földszinti nagy szalónba.

A szalón utolsó ablaka a keskeny utca végébe nyílt. Ez a hely meglehetősen távol esett az utolsó gázlámpától és különösen sötét volt azért, mert abban az órában a ház árnyéka oda esett.

Mikor beléptem a szobába, láttam, hogy nem csukták volt be az utolsó ablakot. Csak a redőnyök voltak leeresztve. Odamentem és a redőnyhöz támaszkodva, mély lélegzettel

szívtam magamba a friss éjszakai levegőt, amely az egyes lécek között a szobába töltött.

Ez volt az életemnek utolsó zavartalanul kellemes perce.

Alig álltam ott két pillanatig, mikor egy pár érkezett az ablak alá.

A férfi maga után húzta a leányt. Alighanem kereste azt a sötét utcasarkot. A férfi munkásembernek látszott, abból a fajtából, akik egy hónapban csak két hetet dolgoznak, mert a szépségük segíti őket abban, hogy megvethessék a tisztességes munkát. A leány megismertem rögtön. Egy tizenöt éves leány volt, aki egy patronázs-egyletben nevelkedett, ahol én magam is többször jártam és akit az anyám több ízben segített. Rövid fekete szoknya volt rajta, szürke ingblúz és füző nélküli volt. Rövid szőke haja kis kontyba volt tűzve a feje búbjára.

A férfi, aki karjával átölelve tartotta a leányt, gyorsan így szólt hozzá:

— Hát itt? akarod?

A leány kérően felelte:

— Hagyjon engem... Hagyjon békében...

A hangján hallatszott, hogy legalább százszor elmondta már azon az estén ezt a pár szót.

A férfi hízogően folytatta:

— No nézd kicsikém, hát legyen eszed. Azt mondtad nekem, hogy igen; tehát igen. Ezt nem lehet meggondolni. Amit egyszer